

POSTANOWIENIE

12 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Trzebiatowski

na posiedzeniu niejawnym 12 czerwca 2026 r. w Warszawie

w sprawie ze skargi M. Z.

z udziałem Skarbu Państwa – [...], [...] i Skarbu Państwa – [...]

o ustalenie planu spłaty,

na skutek skargi kasacyjnej M. Z.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku

z 27 czerwca 2024 r., GD/Gz-KRZ/6/2024,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Dłużniczka M. Z. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku z 27 czerwca 2024 r. Wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania uzasadniła oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jak wskazano powyżej, skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na czwartej spośród wymienionych przesłanek.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi, oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (m.in. postanowienie SN z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12).

W ocenie skarżącej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wobec dokonania przez Sąd Okręgowy w Gdańsku rażąco wadliwej oceny art. 491¹⁵ ust. 1a oraz ust. 4 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe, przyjmując, że upadła pogłębiła stan swojej niewypłacalności wskutek rażącego niedbalstwa oraz że możliwości zarobkowe upadłej umożliwiają jej spłatę w wysokości miesięcznej raty w kwocie 1000 zł miesięcznie przez 84 miesiące.

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie przedmiotowej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Sąd Najwyższy nie dopatrył się rażącego naruszenia powołanych w niej przepisów, widocznego *prima facie*. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Ponadto należy podkreślić, że argumentacja wskazana we wniosku sprowadza się do oceny materiału dowodowego i kwestionowania ustaleń faktycznych, natomiast stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Ubocznie wypada zauważyć, że Sąd Okręgowy dokonał szczegółowej analizy sytuacji osobistej i majątkowej dłużniczki i przyjął, że w ramach planu spłaty

upadła będzie mogła przeznaczać na rzecz wierzycieli kwotę 1000 zł przez 84 miesiące bez ryzyka ponownego popadnięcia w stan zadłużenia. Przede wszystkim, analizując sytuację finansową upadłej, Sąd ten stwierdził, że upadła nie wykorzystuje należycie swoich możliwości zarobkowych. Biorąc pod uwagę posiadane przez nią kwalifikacje i doświadczenie zawodowe, Sąd więc słusznie doszedł do wniosku, że upadła ma możliwość uzyskania wyższych dochodów niż obecnie.

Mając powyższe na uwadze, nie można przyjąć, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana, jak i że faktycznie przesłanka ta w tym przypadku zachodzi.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

(M.K.)

[a.ł]